

Stichting Ondersteuning Sovata

Postbus 282
2990 AG Barendrecht
06-24 52 19 69
info@stichtingsovata.nl
www.stichtingsovata.nl

Erkend ANBI

KvK Rotterdam 24420113
ING bank 3533795

Reisverslag

Holland - Roemenië / SOVATA oktober 2011

Foto voorblad: *Gezin in ochtendgloren, Sarateni (november 2011)*

De zonnestralen komen door de kieren in de houten wanden
en komen onder het dak door.

Dat biedt weinig bescherming tegen regen en kou.
Dit gezin van 4 personen moet zich voorlopig in deze beperkte
ruimte met gebreken redden.

Hoe zou dat in de komende zéér koude winter zijn?

Vrijdag 7 oktober vroeg uit de veren en wij, Janny, Cees, Lia, Marry, Coby, Dan en Yvonne, hadden er veel zin in om af te reizen naar Sovata. Jammer dat Piet, bijna onze vaste fotograaf, door een ernstige enkelblessure niet met deze reis mee kon.

De hoge stapels bananendozen en alle losse bundels waren al twee weken eerder met een trailer van Oost Europa Zending uit Krimpen a/d Lek verzonden en stonden al op ons te wachten in de opslag van Sovata.

Zondag, onze laatste reisdag op de heenweg was het ook heel vroeg opstaan en opschieten geblazen om op tijd in Sovata te zijn. Wij waren immers uitgenodigd voor het traditionele druivenfeest, georganiseerd door de school op de Iliesi om 16.00 uur.

Eenmaal aangekomen bij de feestzaal van het dorp zien wij slingers en druiventrossen aan het plafond, de mensen op z'n mooist aangekleed en er heerst een gezellige en ontspannen sfeer.

Er worden traditionele dansen in klederdracht opgevoerd door de leerlingen van de 1ste klas en de crèche.

Deze dansen symboliseren de saamhorigheid van de gemeenschap en eren de goede druivenoogst.

Voor de kinderen hadden wij tientallen ballonnen, gedoneerd door een van de winkels van Piet Kerkhof en Albert Hein, opgeblazen. Dat was wel een heel grote verrassing.

Ook voor ons was het de beentjes van de vloer en konden wij genieten van al die blije gezichten. Tussen alle festiviteiten door wordt ons ook nog eens een heerlijke lunch aangeboden. Deze lunch is gemaakt door de bewoners van het dorp als dank en bestaat voornamelijk uit koolbladeren die gevuld zijn met gehakt, verrukkelijk.

Na de dansvoorstellingen worden er behendigheidsspelletjes gespeeld door jong en oud. De druiventrossen worden verkocht voor 7 lei (2,- euro) per stuk. De grote, prachtig versierde druivenkorf van ca. 5 kilo wordt bij opbod verkocht.

Het ingezamelde geld zal worden besteed voor een verbetering van de lagere school, zoals het verven van de muren, het aanleggen van een voetpad voor de school, etc.

Na het druivenfeest snel naar onze slaappleats waar wij nog even moeten werken aan de controle van de op naam gestelde SOS-voedselbonnen.

Thuis hadden wij al besproken en uitgezocht welke gezinnen voedselbonnen zouden krijgen en hoeveel stuks.

Ook de planning voor de volgende dag wordt nog even doorgenomen. Toch weer veel later dan gehoopt zoeken wij ons bed op.

Vandaag, maandag 10 oktober, wacht ons een zeer druk programma en wij splitsen ons op in 3 teams. De teams overleggen regelmatig met elkaar, zodat wij van elkaar weten waar wij mee bezig zijn en wat er gebeurt.

Eén team gaat de gezinsbezoeken afleggen en een ander team gaat in de opslag de pakketten ordenen voor uitlevering en zal daarna de SOS-voedselbonnen gaan rondbrengen.

Ons team bezoekt het gemeentehuis van Sarateni voor het afgeven van de verzegelde enveloppen met de SOS-voedselbonnen en de bijbehorende handtekening- en registratielijsten.

Adél van de Sociale Dienst en de burgemeester nemen de enveloppen en toebehoren in ontvangst en nemen goede notie van onze duidelijke instructies.

Een van de belangrijkste punten is dat alléén de persoon op wiens naam de voedselbon is aangemaakt op vertoon van de CNP kaart (paspoort) de SOS-voedselbonnen in ontvangst kan nemen.

Natuurlijk komt er ook een discussie over het te bouwen rouwcentrum op gang. Er lopen nog een tweetal procedures voor de eigenlijke bestemming van de grond. Na afronding van deze procedures voor eind december, kunnen wij de volgende stap zetten naar de realisatie van dit mooie project.

Na het bezoek aan het gemeentehuis van Sarateni gaan wij met een flink aantal dozen naar de school op de Iliesi in Sovata. In dit gebouw is de lagere school en de crèche gevestigd. Sinds 12 september van dit jaar ook de Naschoolse Opvang.

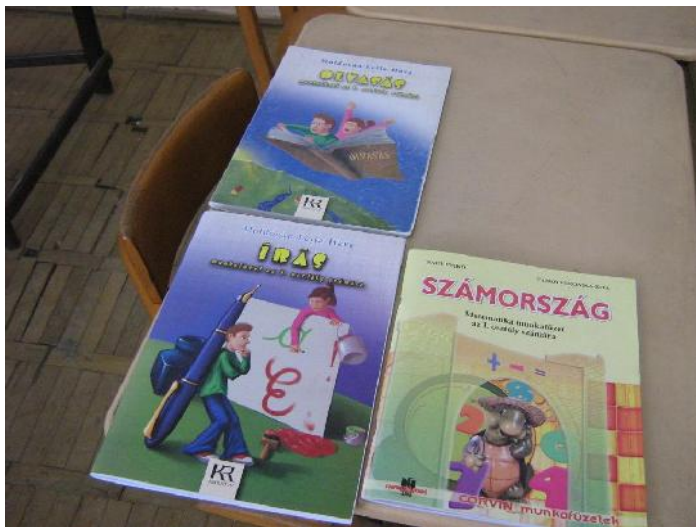
In deze Naschoolse Opvang kunnen kinderen leren en spelen en krijgen zij een warme maaltijd.

Afgelopen april werd duidelijk dat er een toiletgroep gebouwd moest worden om ook in september bij de aanvang van het nieuwe schooljaar 2011-2012 in dit gebouwtje door te kunnen gaan met de opvang van kinderen uit zéér arme gezinnen. Kinderen die vaak geen eten hebben.

Ondanks onze inspanningen heeft de Gemeente van Sovata tot op het laatste moment hun besluit uitgesteld, zodat bij de aanvang van het schooljaar alleen nog de optie resteerde om de Naschoolse Opvang in het schoolgebouw te plaatsen.

In het schoolgebouw is slechts beperkte ruimte beschikbaar om maaltijden voor deze kinderen te maken. Kookfaciliteiten zijn er namelijk niet. Er is ook geen ruimte om de leesboeken en het speelgoed voor alle kinderen te herbergen.

De Gemeente Sovata ziet dit schooljaar als overgangsjaar, omdat in het kader van wéér bezuinigingen, de lagere schoolklassen naar het centrum van Sovata moeten verhuizen. Op dat moment zouden er twee klaslokaaltjes vrijkomen en dan is er pas ruimte om een kook- en eetgelegenheid te maken. Tot die tijd kunnen er alleen broodmaaltijden aan de kinderen verstrekt worden. Jammer !

Voor de school, de crèche en de Naschoolse Opvang hebben wij schriften, pennen, knutselmateriaal, toiletpapier, zeep voor de toiletgroep en voor het hygiëneproject de aanvullingen voor de toilettassen. Natuurlijk heeft SOS, dank zij uw financiële donaties, weer kunnen zorgen voor de noodzakelijke lees- en werkboekjes.

Van het team dat de gezinnen bezoekt horen wij dat Esti, de oude oma die voor haar 9-jarige geestelijk gehandicapte kleinkind zorgt, erg ziek is. Zij ligt de hele dag in bed en komt er alleen uit om te kijken of haar kleinkind nog in de tuin aan het spelen is.

Wij maken ons ernstige zorgen om de toekomst van haar kleinkind.

De vader van het 9-jarige meisje heeft totaal geen interesse in zijn dochter en is alleen maar bezig om aan drank te komen. Het hutje waar Esti met haar kleindochter woont, is gammel en kapot en heel vochtig. Dat zie je aan de schimmel in het hutje.

In opdracht van SOS doet een van onze Roemeense hulpverleners iedere twee weken boodschappen voor haar, zodat zij geen honger hebben. Ook voor hout voor de winter wordt door SOS gezorgd. Wij gaan in overleg met een van onze Roemeense hulpverleners kijken of dit kleine meisje in het kindershuis opgenomen kan worden, zodat zij meer perspectief in haar leven krijgt.

Onderweg naar de opslag om de dozen op te halen voor de Minei, de voormalige vuilnisbelt, komen wij vrouwen tegen van Hostad. Zij vragen ons wanneer wij met kleding en schoenen komen.

Wij vertellen hen dat wij ons niet veilig voelen en nog een nare smaak in ons mond hebben van het laatste bezoek, afgelopen april. Zij blijven nog wat aandringen, maar wij gaan verder met onze bezigheden en vervolgen onze weg naar de Minei.

Onze Roparunbus, gesponsord door Bergschenhoek BV, was natuurlijk al gesignaleerd in het dorp en de omgeving en dus stonden de mensen al op ons te wachten.

De dertig bananendozen met o.a. de nieuwe spijkerbroeken en boxershirts van Yolenta en Kees worden uitgeladen. Je ziet iedereen nieuwsgierig kijken naar de dozen.

Na uitleg over de inhoud van de bananendozen worden er foto's gemaakt voor de sponsors en komen de enveloppen met de op naam gestelde SOS-voedselbonnen te voorschijn.

Het krijgen van SOS-voedselbonnen is goud. De kleding, schoenen en andere spullen moeten immers éérst verkocht worden voordat er geld is.

Wij praten met de mensen over de meegebrachte spullen van april dit jaar. Die vonden zij geweldig en hebben geld opgeleverd om wat eten en medicijnen te kunnen kopen. Helaas kunnen wij nog niet zeggen dat deze opbrengsten voldoende zijn om van te leven.

SOS gaat proberen meer goederen voor de verkoop voor deze mensen te pakken te krijgen, zodat zij een iets ruimer inkomen kunnen verwerven. Zij werken er tenslotte keihard voor.

Wij vroegen de mensen daar of het goed zou zijn als SOS een container of een houten schuur op het terrein zou plaatsen, van waaruit de verkopen zouden kunnen worden gedaan.

Nee, zeiden zij, wij gaan met tassen langs de deuren om de spullen te verkopen.

Op de vraag of een handkar dan misschien een optie zou zijn, zeiden zij ook: nee.

Zij vertellen ons dat de mogelijkheid van stelen of overvallen kleiner is door alleen tassen te gebruiken. In geval van zo'n overval kunnen zij zich sneller uit de voeten maken met hun kostbare spullen en is het eventuele verlies ook beperkt.

Tot slot pakken wij de 13 oplaadbare led-lampen uit de auto die Elly en Lien op de kop hebben getikt en waarvan er 10 door Piet en Marianne én 3 door Lien zijn gedoneerd. Dit was een geweldige verrassing!

Er is immers geen elektriciteit en water op het terrein en de kinderen kunnen, zeker omdat het in de wintertijd 's-middags al vroeg donker wordt, geen huiswerk maken of lezen. De lampen geven licht als je een aantal minuten aan de handel draait. 1 Minuut draaien is 5 minuten licht.

U begrijpt dat de dagen nu wat langer zijn met dit kunstlicht en dat het wat gezelligheid geeft voor de mensen in de donkere winterdagen.

Toch zijn wij verdrietig omdat wij na alle goede berichten toch weer twee droevige boodschappen te horen krijgen.

Een van de vrouwen (59 jaar) heeft darm en leverkanker. Door geldgebrek heeft zij geen mogelijkheden voor de juiste behandeling en zelfs niet eens voor pijnbestrijding.

Bij ons afscheid zegt zij: "Tot ziens in de hemel".

Bij een ander gezin blijkt dat de twee kinderen in het Kinderhuis van Broeder Csaba zijn opgenomen voor tenminste 1 jaar. De ouders zijn niet bij machte om goed voor hen te zorgen. Wij weten dat dit gezin altijd hard werkt en de opbrengst van de verkochte kleding, schoenen en andere spullen gebruikt voor de betaling van de noodzakelijkste medicijnen. De moeder van dit gezin is 35 jaar en sinds begin dit jaar is er bij haar suikerziekte geconstateerd.

Nadat wij afscheid hebben genomen worden wij door de mensen uitgezwaaid en gaan wij naar het volgende project. Sponsors, ontzettend bedankt! Zonder jullie bijdragen hadden wij dit hier niet kunnen doen.

Eerst nog even naar de opslag om de Roparunbus te laden voor het bezoek aan de Capetî. Voor de gezinnen op de Capetî hebben wij gezinsdozen gemaakt met jassen, kledingsets, schoenen, pantalons, ondergoed, handdoeken, theedoeken, sokken etc.

Voor degenen waarvan wij wisten dat er meer nodig was dan kleding, hebben wij bijvoorbeeld ook pannen, bestek, dekens en babypakketten in een kleine of grotere maat ingepakt.

Ook van deze groep mensen weten wij precies de kleding- en schoenmaten, of er medicatie nodig is, waar en hoe zij wonen en hoe hun leefsituatie is. Hiervan zijn per gezin rapporten gemaakt die wij in de opslag van Oud-Beijerland gebruiken om deze pakketten samen te stellen. De schoen- en kledingmaten van de kinderen worden ieder jaar automatisch opgehoogd met één maat. Daarbij maken wij gebruik van de CNP kaart waarop de geboortedatum staat. Door er ook nog eens een foto van de persoon of gezin bij te plaatsen, weten wij ook of de personen klein, groot, dik of dun zijn. Op deze manier kunnen wij de juiste spullen brengen.

Natuurlijk hadden ook deze mensen onze opvallende Roparunbus in de omgeving al gezien en bij het binnenrijden over een pad van grove kiezels kwamen de mensen al aangesneld. Gelukkig hebben wij heel goed weer en is de ondergrond droog. Als het regent of het heeft geregend dan zitten wij tot onze ellebogen in de modder en dat werkt niet zo fijn. De deuren van de bus gaan open en de SOS registratiepapieren komen te voorschijn. De mensen staan geduldig met hun CNP kaart op hun beurt te wachten.

Eén voor één worden de CNP kaarten gecontroleerd, wijzigingen aangegeven en de dozen met kleding, schoenen, dekens en allerlei fijne bruikbare spullen aan de mensen overhandigd. Dolgelukkig gaan zij ermee naar huis.

Een mevrouw was zó verschrikkelijk blij met haar nieuwe kleding en schoenen dat zij aangesneld kwam om te laten zien hoe mooi het haar stond. Heerlijk!

Gelukkig hebben een aantal mensen de gezinnen in het hoger gelegen gedeelte gewaarschuwd dat wij er met de spullen zijn. Dat is heel fijn en scheelt ons zomaar 1,5 uur naar boven klimmen met de zware dozen.

De man met het geamputeerde been maakt het redelijk goed. De zwart gekleurde stomp van zijn been wordt zo nu en dan behandeld door de dokter. Zelf blijft de man zich alleen druk maken over zijn werk met paard en wagen, want als je geen werk hebt is er ook geen geld voor eten en medicatie.

Eén van de vrouwen en een meisje van 16 jaar zijn beiden 5 maanden zwanger en krijgen een compleet babypakket aangeboden en ze zijn er dolgelukkig mee. Zo een babypakket bestaat uit een dekentje, lakens, twee slaapzakjes, katoenen luiers, kleertjes, schoentjes, spuugdoekjes, slabbers, speentjes en een of twee speeltjes.

Na gedag zeggen en de toezegging dat wij in oktober 2012 weer een bezoek komen brengen met gezinsdozen, vervolgen wij onze weg naar de opslag om de dozen op te halen voor het bezoek aan het kinderkuis.

Voor ons is een bezoek aan het kinderkuis van Broeder Csaba altijd fijn en gezellig. De kinderen helpen ons de dozen uit te laden met o.a. 500 schriften, 600 paar nieuwe sokken, speelgoed, tientallen prachtig gebreide truien voor groot en klein en ... als klap op de vuurpijl: een splinternieuw 111 x 4-delig Sola bestek met twee bestekbakken, gedoneerd door Jose en Louis.

Bij het zien van dit prachtige nieuwe bestek glom het gezicht van Janos, het hoofd van het kinderkuis. Hij kon eigenlijk niet geloven dat dit bestek voor zijn kinderkuis zou zijn.

Met een lachend gezicht zegt hij dat het de komende Kerst voor het eerst zal zijn dat iedereen een bestek heeft en dan ook nog eens allemaal hetzelfde.

Janos vraagt ons of wij Jose en Louis heel hartelijk willen bedanken voor dit prachtige cadeau.

De sjoelbak van Margriet en Cor is ook een feest. Dit spel kennen zij niet en wij laten Janos zien hoe het werkt. Hij vond het hartstikke leuk en wij besluiten de sjoelbak te plaatsen in het huis waar de grotere jongens en meisjes wonen.

In oktober 2010 schreven wij u dat de 3 broertjes die achter waren gelaten door hun moeder, nadat haar man was doodgereden en opgevangen waren door de zigeuners op Hostad, in het kinderkuis van Broeder Csaba zijn opgenomen. Zij zien er goed verzorgd en blij uit en vertellen blij te zijn dat zij in dit huis mogen wonen. Voor hen ligt een goede toekomst in het vooruitzicht.

Voor de kinderen is er ook nog een grote doos vol heerlijke appels, gedoneerd door Richard. Grappig om de reacties van de kinderen te zien. Zóveel appels hadden zij niet eerder bij elkaar gezien. Ze dansten rond de doos en sommige van de kinderen wilden wel twee van die heerlijke appels.

Bedankt Richard !

Voor de nieuwe vrijwilligers onder ons wordt nog een rondleiding gegeven door het kinderkuis. Het valt ons iedere keer weer op dat de kinderen die hier wonen er gezond en gelukkig uitzien. Dat doet ons goed. De grotere kinderen hebben gewerkt in de tuin

rondom het kinderkuis en hebben bloemperken aangelegd. Nu maar hopen dat alles blijft groeien en bloeien.

Wij vragen Janos wat wij mee kunnen brengen in april 2012. Rugtassen, schriften en pennen zijn altijd heel welkom. Voor de kinderen die voor het eerst naar school gaan, zijn sowieso rugtassen nodig. Het is in Roemenie verplicht dat de kinderen met rugtas en schoolspullen naar school gaan. Zonder rugtas en schoolmateriaal kunnen zij dus niet naar school. SOS belooft Janos voor deze spullen te zorgen. Verder spreken wij af dat Janos ons zal mailen als er nog problemen zijn die wij mogelijk in april kunnen oplossen.

Na dit leuke bezoek is het al bijna 19.00 uur en gaan wij op zoek naar een hapje eten.

Vanavond moeten de 80 toilettassen nog gevuld worden met een handdoek, tandpasta en tandenborstel, hand zeep, nagelknipper en borstel, een vijltje, een beker, zeepdoos en een tandenborstelhouder. Deze nieuwe toilettassen zijn voor de 80 nieuwe leerlingen van dit schooljaar die op de verschillende scholen meedoen aan het hygiëneproject.

Wéér veel te laat gaan wij naar bed. Morgen is het weer vroeg dag.

Dinsdagmorgen, na het ontbijt om 07.00 uur, gaan de teams weer op pad. Een team gaat eerst naar de tandtechnieker die in 2009 een lening van SOS heeft gekregen voor de opstart van zijn tandtechnische praktijk. Inmiddels zijn er al 3 forse bedragen door hem terug betaald en wij wensen hem natuurlijk heel veel succes met de voortzetting van deze praktijk.

Het team gaat daarna verder met het uitreiken van 96 winterdozen en een aantal babypakketten op de Iliesi. Met een gehuurde bestelbus met eigenaar gaan zij de gezinnen met onze lokale hulpverlener bezoeken.

Aan het begin van de Iliesi treffen zij een jongeman die in een redelijk goede rolstoel zit met twee geamputeerde benen. Het blijkt dat hij in de winter in het bos is gevonden door

buurtbewoners met bevroren onderbenen. Hij was bezig te zoeken naar hout voor de winter en was kennelijk gevallen en kon niet meer verder. Hij woont alleen in een huisje en probeert zo goed als hij kan de zaken op orde te houden. Werken is geen optie voor de jongeman en van SOS krijgt ook hij een winterdoos. Er is van zijn situatie een registratie gemaakt en wij zullen hem blijven volgen en zien wat wij nog voor hem kunnen doen.

Natuurlijk worden op de Iliesi ook weer de nodige babypakketten uitgedeeld voor de zwangere vrouwen en moeders die net een baby'tje gekregen hebben. Heerlijk om te zien hoe blij zij zijn.

Het tweede team gaat door met de huisbezoeken en het wegbrengen van de gezinsdozen. Tussen de bedrijven door ontmoeten wij elkaar wel weer en

kunnen even wisselen van team en praten over de ervaringen die er tot op dat moment zijn opgedaan.

Ons team gaat, na een bezoek aan de opslag om de Roparunbus te laden, met 21 bananendozen naar School 2 om hen te verblijden met schriften, pennen, schrijfblokken, nieuwe toilettassen, aanvullingen voor het hygiëneproject en schoolcadeautjes.

De schoolcadeautjes waren eigenlijk bedoeld voor de kinderen die met mooie cijfers overgaan naar een hogere klas aan het einde van het schooljaar. Onze hoofdsponsor van speelgoed had daar problemen mee.

Deze sponsor vindt dat kinderen die een minder goed cijfer halen, misschien wel beter hun best hebben gedaan dan kinderen met een hoog cijfer. Daar zit wat in en SOS heeft dit besproken met de twee vicedirecteuren van School Nr. 2. Deze twee dames zijn het er over eens dat dit inderdaad zo zou kunnen zijn. In overleg wordt besloten de cadeautjes die wij nu bij ons hebben te gebruiken bij wedstrijden en andere spelletjes zodat ieder kind de kans heeft iets te winnen. Al is het maar een troostprijs. SOS zal sponsor Jan vragen of het mogelijk is om meer speelgoed te doneren.

Dank je wel Jan voor het speelgoed en je advies.

Maria, een van de directeuren vraagt ons of wij kunnen helpen met het betalen van de reiskosten voor 7 kinderen uit zéér arme gezinnen. Deze kinderen wonen aan de buitenkant, net buiten Sovata. De reiskosten bedragen € 2, - per kind per schooldag. Wij vragen haar hoe nu de kosten worden betaald voor deze kinderen. Zij vertelt dat als de kosten voor verwarming of het water in een week of maand goedkoper uitvallen, zij dan een paar keer de reiskosten voor de kinderen kunnen betalen. Als de school dit niet kan betalen, kunnen de kinderen niet naar school.

Per schooljaar zouden deze reiskosten totaal € 500, - bedragen voor deze 7 kinderen. Wij stellen Maria voor om de kosten gelijk te verdelen, zodat ook de school binding heeft met de bijdrage aan deze schoolkinderen. Zij kijkt bedenkelijk en wij spreken af dat wij terug in Nederland in een bestuursvergadering zullen bespreken wat wij kunnen doen. Wellicht staan er sponsors op die het bedrag van € 500, - per schooljaar willen sponsoren. Wij hopen het van harte. Er wordt ook nog gevraagd door Maria of het mogelijk is kleding, schoenen en jassen voor deze kinderen mee te nemen in april. Dat kunnen wij haar

natuurlijk
toezeggen en
wij krijgen de
gegevens van
deze kinderen
en de maten op
een lijst
toegestuurd.

Voor de school
zelf is buiten de
schriften,
pennen en ander
schoolmateriaal,
kopieerpapier

en toner nodig. Een aantal malen per jaar moeten de schoolgaande kinderen schriftelijke tests doen. Deze testen komen van de Overheid maar de scholen krijgen slechts 10 originele sets op de school. Nu er voor de kopieermachine geen papier en toner is, moet het onderwijzend personeel voor alle 600 kinderen van deze school de testen handmatig uitschrijven. Dat is natuurlijk belachelijk en SOS zal proberen dat probleem op te lossen. Overigens hebben wij vlak voor vertrek van deze oktoberreis al 5 grote dozen kopieerpapier gekregen van het bedrijf waar Gert werkt en deze kunnen mee in april 2012.

Toiletpapier en papieren handdoekjes zijn wel een héle grote luxe. De dochter van Gert-Jan en Willy, Dineke, zorgt er voor dat wij dozen vol toiletpapier en papieren handdoekjes krijgen om deze te verdelen onder de scholen. Grote dank aan Dineke.

Wij spreken af contact te houden over de reiskosten en de andere gevraagde zaken die de school nodig heeft. Dit kan per e-mail of via een van onze Roemeense hulpverleners.

Maria vraagt ons alle sponsors hartelijk te bedanken en hoopt snel van ons te horen.

Terug bij de Roparunbus komen er allerlei mensen naar ons toe die vragen om voedselbonnen. Het gaat als een lopend vuurtje door het dorp dat SOS voedselbonnen komt brengen. Wij vertellen de mensen dat zij thuis moeten blijven omdat andere hulpverleners van SOS aan de deur kunnen komen. Dat stelt hen gerust en zij gaan weer terug naar huis.

Ook spreken wij het team dat de gezinsdozen persoonlijk bij de mensen brengt. Zij vertellen dat zij op bezoek zijn geweest bij twee gezinnen die in een hoger gelegen gebied wonen. De eerste familie is het gezin van Istvan. Het huisje waar zij wonen is 2x3 meter, gemaakt van houten latten en stelt niet veel voor. Ook in het huisje is niet veel meer dan alleen een kapotte keukentafel met fornuis, een smerig kinderbedje waarin één van de twee kindjes ligt, een soort geïmproviseerde bedbank met daarop ongewassen lappen en doeken dat als bed moet fungeren voor de ouders en een kastje wat als tafel/commode dienst doet.

Naast het kinderbedje hangt het karkas van een net geslacht schaap te druppen. De organen van het beest staan in bakken water op de keukentafel en op de grond van

zand. Het is moeilijk voor te stellen hoe een gezin van 4 mensen daar moet leven.

Deze familie heeft echt niet veel. In de zomerperiode hoeden zij koeien en schapen van mensen uit het dorp en in de winter proberen zij hout te vinden in het bos om van de verkoop ervan eten te kopen. De vader van dit gezin is een hard werkende man en gelukkig heeft hij een klein herdershondje die een kudde van 200 schapen in bedwang kan houden.

Soms kan de man met zijn magere paard en oude wagen werk voor de gemeente doen en krijgt in ruil voor werk planken en balken hout om een nieuw en beter huisje te bouwen. De familie is al begonnen met de start van een nieuw huisje, maar op deze manier zal het bouwen niet snel gaan. Ook in dit gebied is geen elektriciteit of water. Alleen uit een klein riviertje kan men water halen. In de winter is het riviertje bevroren en zijn deze mensen voor water afhankelijk van de mensen in het lager gelegen gedeelte.

Een bed, twee kinderbedjes, SOS-voedselbonnen en wat huisraad zouden hier zeer op zijn plaats zijn. Inmiddels hebben Hans en Loes zich aangeboden om dit gezin te ondersteunen en hen te helpen waar mogelijk is.

Hans en Loes: Bedankt.

Bij het tweede gezin dat er vlak bij woont, is het niet veel beter. Hier woont de familie van Peter. Het stenen huisje is slecht en de ramen zijn kapot. De voordeur sluit amper. In het huisje staan geen meubels, twee plekken die een slaappleaats voor moeten stellen en de vloer is van zand. Op een oud krakkemikkig kacheltje moet Iren, als er al eten is, koken. Moeder Iren ontvangt ons in het huisje. Zij heeft kapotte kleding en de hakken van haar kaplaarzen zijn zo kapot dat de hakken schuin op de rest van de laarzen staat. De man hoedt koeien en schapen met zijn 40-jarige zoon voor de mensen uit Sarateni. In dit gezin woont ook nog een jongetje van 12 jaar, een kind van de zoon. Het jochie gaat gelukkig wel naar school en was hartstikke blij met de schoolspullen en speelgoed dat voor hem was meegenomen. Het is niet te geloven dat een jongetje van 12 jaar zo moet leven. De mensen uit het team zijn erg aangeslagen en dachten alles al gezien te hebben. En dan komen zij deze families tegen. Wat een wereld!

Ook voor dit gezin is echt van alles nodig. Bedden, kleding, schoenen, dekens, schoolspullen en SOS-voedselbonnen. Gelukkig hebben Erik en Inge zich aangeboden om dit gezin te ondersteunen waardoor deze familie en vooral het 12 jarige jongetje weer een betere kijk op de toekomst hebben. Bedankt Inge en Erik.

Sommige mensen van de teams wisselen nog even en de teams gaan weer op weg.

Volgens onze strakke planning staat een bezoek aan de crèche bij de RK Kerk als eerste bezoek voor de middag. Met een flink aantal dozen en losse bundels speelgoed komen wij binnen in het gebouw van de crèche. Het is net rond het middaguur en de kleintjes slapen. Wij kijken om een hoekje in de twee lokalen, waar op de bedjes, die in april van dit jaar

zijn aangekocht door SOS, de kindjes heerlijk liggen te slapen. Wij zien ook de dekbedovertrekjes die de vrouwen uit het dorp hebben gemaakt. Het ziet er prachtig en vrolijk uit.

De leidsters zijn dolblij met alle spullen en met de Hongaarse voorleesboeken die wij hebben meegenomen uit Boedapest. Op de heenweg stoppen wij namelijk altijd bij de Tesco en gaan kijken op de boekenafdeling of er bruikbare

boeken bij zijn voor een redelijke prijs. Deze keer hebben wij 5 boeken met typisch Hongaarse verhalen, gedichtjes en sprookjes zoals Pinocchio, op de kop getikt.

Onze keuze bleek een goede en de leidsters vonden het geweldig dat wij deze boeken hadden meegenomen. Sovata ligt namelijk in Transilvanië, het Hongaars sprekende gedeelte van Roemenië.

In deze crèche verloopt alles naar wens en Judith zal ons mailen als er bijzonderheden of wensen zijn. Dit bezoek voelt goed.

Vlug terug naar de opslag om de bananendozen op te halen voor het studentenhuis. Deze is ook vlak bij de RK Kerk en de begraafplaats. Wij ontmoeten Maria, de administratrice van het studentenhuis. Zij is zeer verheugd ons te ontmoeten en dolgelukkig met de enorme dozen waarin 60 dekens met lakens zitten voor de jongens in het studentenhuis.

In april van dit jaar had Ference, de directeur van de Middelbare School, ons gevraagd of wij konden zorgen voor dekens voor 27 kinderen uit zeer arme gezinnen die in dit studentenhuis mogen wonen en studeren.

Voor de jongens hadden wij ook deodorant, tandpasta, tandenborstels, zeep, handdoeken en nieuwe boxershorts in de dozen gedaan. Het blijkt dat de wet bepaalt dat huizen zoals dit studentenhuis minstens 3 stuks beddengoed per bed moet hebben voor alle inwonende kinderen. Wie verzint zo iets?

Ook hier wordt afgesproken dat wij per e-mail of via een van onze Roemeense hulpverleners contact zullen houden over wensen en/of bijzonderheden.

Snel weer terug naar de opslag beneden in het dorp om de dozen op te halen voor het ziekenhuis. Voor het ziekenhuis hebben wij weer het nodige incontinentiemateriaal, medicijnen en verbandmiddelen. Eén rolstoel, twee rollators en een paar krukken worden als losse bundels overgedragen. Graag willen wij Miranda en haar team van de thuiszorg heel hartelijk bedanken.

Misschien weet u nog dat de Gemeente Sovata eind 2009 SOS heeft gevraagd om een fors bedrag bij elkaar te sparen voor de aanbouw van het ziekenhuis. Wij vonden deze vraag eigenlijk vreemd, omdat volgens informatie verkregen via het Roemeense Internet bleek dat de Overheid in het verleden al geld had gereserveerd voor de aanbouw van het kleine ziekenhuis. De plannen voor de aanbouw zijn toen wel in het bijzijn van de architect, de locoburgemeester en SOS besproken. SOS heeft besloten om deze kwestie even in de koelkast te zetten. En zie..... in september 2011 is

men gestart met de aanbouw van het ziekenhuis. Er wordt aan de voorzijde van het gebouw zowel links als rechts van de entree een stuk aangebouwd. De verwachting is dat de bouw vóór de start van de koude winter klaar zal zijn. Wij wachten af.

Aranka, een van onze Roemeense hulpverleners komen wij tegen in het dorp en zij vraagt of er tussen ons drukke schema ook nog tijd is voor een lunch op de Middelbare School als dank voor alles, op woensdagmiddag, onze laatste dag in Sovata. Na overleg met elkaar nemen wij de uitnodiging graag aan en zullen rond de klok van half drie in de eetgelegenheid van de school zijn.

Wij zien kans om bij Dr. Ilona een bureau, twee prachtige rode bureaustoelen, ladekasten, een staande kapstok en kantoomaterialen te brengen.

In het verslag van april hebt u kunnen zien dat zij aan een kinderbureau haar patiënten moest ontvangen.

Door de verhuizing van het Bureau voor Bevolkingsonderzoek kregen wij van de dames Kirsten en Elma, beiden werkzaam bij dit bureau, de aanbieding om daar een bureau, stoelen, kasten, archiefkasten, een staande kapstok en kantoomaterialen op te halen. Met deze mooie kantoomebelen hebben wij Dr. Ilona verschrikkelijk blij kunnen maken. Het was alleen jammer dat wij precies middenin haar spreekuur aankwamen. Wij hebben snel foto's kunnen nemen voor de sponsors en Dr. Ilona zal in de komende dagen wat mensen vragen haar te helpen met het plaatsen van de nieuwe meubels in haar spreekkamer. Jammer dat wij geen foto's hebben kunnen maken van de nieuw ingerichte spreekkamer. In april 2012 zullen wij zéker foto's gaan maken voor het Bureau voor Bevolkingsonderzoek en de foto's alsnog naar hen opsturen. Bedankt Kirsten en Elma.

Een van de andere teams brengt de gezinsdozen weg voor Katalin en Maria.

Maria en haar twee autistische, volwassen kinderen zijn heel blij ons te zien. In dit gezin gaat het ook heel goed. Sinds de man van Maria in 2005 is overleden steunt Elly dit gezin met veel plezier. Vitaminetabletten, SOS-voedselbonnen, kleding en alle andere zaken die nodig zijn, worden door Elly verzorgd. Fijn Elly, bedankt.

Met Katalin en haar twee kinderen gaat het goed. Eind 2009 is haar man doodgereden

door een dronken automobilist en vlak daarna kreeg Katalin een herseninfarct. De vraag was toen of zij nog wel voor de kinderen kon zorgen, ook omdat er geen weduwepensioen is en er mogelijk pas na twee jaar een piepkleine schadevergoeding betaald zal worden door de veroorzaker van het dodelijke ongeluk. Gelukkig wordt dit gezin ruimschoots gesteund door Jan en Magda. Bedankt voor jullie zorg.

Het is iedere keer een heen en weer gedoe om naar de opslag te gaan om voor het volgende bezoek de dozen te laden, maar het moet toch gebeuren. Er moeten steeds zóveel dozen naar één adres, dat er niets anders op zit dan dat te doen. Nu wordt de bus geladen voor de crèche op de Praidului.

In april van dit jaar schreven wij u dat veel van de kinderen die deze crèche bezoeken, vaak zonder ontbijt of meegenomen lunch de dag moeten doorbrengen. Gelukkig stelt de Overheid regelmatig brood en melk ter beschikking, wit brood waar niet echt een lekkere smaak aan zit. Marry en Margriet, voelden zich niet prettig met deze gedachte en hebben in april jl. diep in de buidel getast en hebben de kinderen getrakteerd op lekkere boter en broodbeleg: jam, chocoladepasta en honing. Voor oktober hebben Marry en Margriet daarnaast ook een financiële donatie gedaan om voor het komende schooljaar het broodbeleg te kunnen aanschaffen.

Overigens kregen wij van Klara, de hoofdleidster, te horen dat de Overheid tot op dit moment nog geen brood en melk heeft gegeven, terwijl de scholen en de crèches al in september begonnen zijn. Zij hoopt dat er in november toch wel brood gaat komen. Wij bespreken deze zaak en besluiten ter plekke toe te zeggen dat zij ons moet laten weten dat, als er geen brood komt vóór november van dit jaar, SOS voor brood gaat zorgen. Het kan toch niet zo zijn dat de kinderen wéér niet te eten hebben!

In april heeft Klara ons gevraagd of het mogelijk is om voor 60 kinderen uit zéér arme gezinnen wat kleding mee te nemen. Deze kinderen in de leeftijd van 3 t/m 14 jaar lopen weken in ongewassen kleding, zij stinken en zijn vuil. De kinderen die het een ietsepietsie beter hebben, pesten deze kinderen en dat is een dubbele straf voor hen.

SOS heeft kunnen helpen om in de vorm van leuke en fleurige kleding, kledingsetjes te maken. Een jas, broek, trui of vest, blouse, T-shirt, ondergoed, sokken en schoenen. Keurig verpakt in bananendozen met daarop de maten, leeftijden en of het voor jongens of meisjes geschikt is. Bij het zien van deze kledingsets was Klara helemaal verrukt en dolgelukkig.

Het is de bedoeling dat de leidsters aan de ouders 2 of 3 kledingssets meegeven in de bijgeleverde plastic zakken. Wel is het de bedoeling dat de gegevens van deze ouders genoteerd worden voor de administratie van SOS en dat er toezicht blijft dat de kinderen de meegegeven kleding ook dragen en niet verkocht of geruild worden!

Ook op deze crèche loopt het hygiëneproject goed. Alleen in de winterperiode is het niet mogelijk dat de kinderen de handdoekjes na het weekend weer "schoon" mee naar school nemen. De meeste mensen hebben geen elektriciteit en water en wonen niet altijd in de buurt van een rivier, die hier in de winterperiode overigens wel bevroren is. Misschien is het handig om voor papieren handdoekjes te zorgen. Mogelijk dat de dochter van Gert-Jan en Willy voor nog meer papieren handdoekjes kan zorgen?

Natuurlijk vragen wij om de lijst met kinderen die de crèche bezoeken en wij zullen die krijgen via één van onze Roemeense hulpverleners.

Voordat wij weg willen gaan roept Klara ons naar een ander schoollokaaltje en daar zitten de andere leidsters van de crèche met zelf gekocht brood en typisch Hongaarse, heel dunne rode, worst. Geweldig, wij zijn echt verrast. Wij hadden nog geen gelegenheid gehad om een boterhammetje te eten, en ja, dan is deze verrassing natuurlijk verrukkelijk!

Dank jullie wel: Monika, Emöke, Klara, Julia, Katalin en Ibolya.

Het wordt al donker en wij moeten nog naar de sportschool van Levente. Vlug naar de opslag en de bus laden met de spullen voor de sportschool. Van Anja en Cees hebben wij twee professionele sportapparaten gekregen waar Levente natuurlijk dolblij mee is. Zelfs aan sporthanddoekjes is gedacht door Anja en Cees. Van de drie bananendozen met sportkleding die door Angelique zijn meegegeven worden natuurlijk ook foto's gemaakt. De sportkleding bestaat uit een jas, broek en een shirt. Zoals u weet is sportkleding een heel duur en kostbaar bezit in Roemenië. De mannen die in de sportschool komen, krijgen van Levente dan ook de sportkleding die zij nodig hebben, dankzij deze donaties. Grote dank aan de sponsor van deze sportkleding.

Het is nu al laat in de avond en wij moeten nog wat eten. Toch nog maar even de bus laden voor de volgende dag en dan op zoek naar iets eetbaars en naar bed.

Tijdens het eten praten wij ook na over de dag die de andere teams hebben meegemaakt. Het team dat de winterdozen bij de mensen op de Iliesi heeft gebracht, is aangeslagen. Zij hebben daar oude mensen aangetroffen die wonen in een miserabel huisje met alleen een voordeur, geen zonlicht in huis en een veel te kleine leefruimte. Deze ouderen zijn vaak slecht ter been en kunnen geen kant op. Met tranen in hun ogen namen zij de winterdozen in ontvangst en wisten niet hoe zij onze mensen konden bedanken.

Zo heeft het team een oude vrouw ontmoet die blind is en alleen woont. Zoals de meeste ouderen leeft zij in één kamer achter in het huis wat zowel keuken als woon- en slaapkamer is. Gelukkig komt haar dochter regelmatig langs om haar te helpen.

Ook wordt een alleenstaande man bezocht die een behoorlijke houtvoorraad heeft verzameld, maar in huis verder weinig heeft. Deze man heeft een spraakgebrek en is daardoor ook door onze lokale hulpverlener moeilijk te verstaan. Hij oogt op middelbare leeftijd te zijn, maar blijkt bij registratie van zijn gegevens al 79 jaar te zijn. Hij kan een dekbed, kleding en goede schoenen goed gebruiken.

Zij treffen ook situaties aan waar de ouderen bedlegerig zijn en voor grote perioden van de dag zonder verzorging zijn. In deze straat, wat op zich een kleine gemeenschap is, zijn mensen gelukkig ook bereid om elkaar te helpen wanneer dat nodig is.

De winterdoos waarin een fleecedeken, handdoeken, handzeep, tandpasta, tandenborstels, sokken, 1 kg pasta, tomatenpuree, bouillonblokjes, vlees in blik, een paar kerstballen, waxinelichtjes en nog wat andere leuke dingen zitten, zullen zij pas openmaken als onze mensen weer vertrokken zijn.

In deze cultuur is het niet de gewoonte om in het bijzijn van de gever, het cadeau open te maken. Wij weten, zonder het te zien, dat ook deze winterdoos wat vreugde in het leven van deze mensen zal brengen.

Onder de indruk van alle verhalen gaan wij naar bed en proberen te slapen.

Woensdag, de laatste dag van ons bezoek is aangebroken en het ontbijt is weer heel vroeg. De teams nemen de bezoeken voor vandaag nog even door en gaan vol goede moed op pad.

Net als de vorige dag richt één team zich weer op de laatste gezinsbezoeken en het andere team zorgt ervoor dat de laatste SOS-voedselbonnen bij de gezinnen komen. Dat lijkt niet zo moeilijk, maar helaas is niet iedereen thuis en dan moet een gezin soms tweemaal of driemaal bezocht worden voordat de juiste persoon thuis wordt aangetroffen.

Gelukkig verlopen de bezoeken vandaag voorspoedig en kunnen wij elkaar later in de middag bij de Middelbare School ontmoeten.

Ons team bezoekt als eerste de lagere school op de Sarateni. Deze school staat in een van de armste wijken en wordt voor 50% bezocht door zigeunerkinderen. Schriften, pennen, knutselmateriaal, tekenpapier, de navulling voor de zeepdispensers en de navulling voor het hygiëneproject en de nieuwe toilettassen voor de kinderen die voor het eerst naar de grote school gaan worden overgedragen aan deze school.

Csaba, de sportleraar van deze lagere school, had ons gevraagd om sportkleding voor 2x 15 kinderen die meedoen aan het uitwisselingsprogramma met andere scholen in Roemenië. Via Piet Kerkhof hebben wij deze keer licht met donkerblauwe pakken meegenomen, waar Csaba weer reuze blij mee is. De twee teams hadden in april van dit jaar ook al sportpakken van Piet Kerkhof gekregen en zijn daarmee in juni zelfs voetbalkampioen geworden. De sportschoenen zijn bij elkaar vergaard in de opslag van Oud Beijerland. Alle sportschoenen zijn gewassen, voorzien van nieuwe zooltjes en veters en gevuld met een paar witte sportsokken. De kinderen mogen de sportpakken even aan voor de foto's en met de nieuwe volleyballen, zaalvoetballen en basketballen is het hartstikke leuk om een paar spelletjes te doen met de trotse kinderen en een glunderende sportleraar Csaba.

Terwijl de rest van ons team nog even met de kinderen een balspel doen, gaan twee van ons praten met Ildiko, de directeur van de school. Ook Ildiko is hartstikke blij met alle schoolmaterialen, de werkboekjes en alle andere spullen die wij meegenomen hebben.

Ook de hangmappenkast, gesponsord door het Bureau voor Bevolkingsonderzoek, wordt zeer op prijs gesteld. Wij vragen haar naar de lijst van de schoolgaande kinderen en wat er in april nog aan spullen nodig zal zijn buiten de schoolmaterialen om.

Verlegen zegt Ildiko dat er veel te weinig kasten zijn op deze school om mappen, archiefstukken en boeken, maar ook de sportkleding, in op te ruimen. Wij vertellen Ildiko dat wij Antal, een timmerman uit het dorp en lid van één van onze gezinnen, zullen vragen of hij kan komen kijken wat er nodig is en wat de kosten hiervan zullen zijn.

Via een van onze Roemeense hulpverleners krijgen wij de tekeningen en een overzicht van de kosten via de e-mail en zullen deze in de eerstvolgende

bestuursvergadering bespreken en Ildiko op de hoogte brengen van onze beslissing.

Tot slot is er voor de conciërge van deze school ook een bananendoos met kleding, warme schoenen voor de winter, een jas en wat gezellige dingen voor thuis. Hij is helemaal verguld dat er ook aan hem is gedacht.

Na het bezoek aan de lagere school gaan wij naar de vlakbij gelegen crèche op de Sarateni. Op deze crèche zijn maar 3 van de 60 kindjes niet afkomstig van zigeunergezinnen. Deze kinderen leven in zéér arme gezinnen. Wij worden ontvangen door Klara, directeur van de crèche, met een brede glimlach. Bij het zien van het meegenomen speelgoed is zij helemaal blij.

Voor wij naar binnen gingen zien wij een briefje op de deur waarop staat dat de prijs voor een werkboekje 2,50 Lei bedraagt. Deze werkboekjes zijn te vergelijken met de werkboekjes op de Nederlandse basisscholen en nodig om de kinderen taal en rekenen te leren. Voor een aantal ouders is dit bedrag niet te betalen. Immers iedere dag moet gekeken worden

wat er betaald kan worden. Hout voor de kachel, woonlasten, eten of schoolgeld.

In dit geval gaat het om 3 soorten werkboekjes. Van het werkboekje Manócska en Domicike zijn er van ieder 5 boekjes nodig en van werkboekje Törpék zijn er 7 werkboekjes nodig. Iedere maand komt er een nieuw werkboekje uit wat betekent dat er per maand 36 lei (circa 9,- euro) betaald moet worden door de ouders. SOS heeft besloten om voor de ouders die dat niet kunnen betalen, de kosten van de werkboekjes voor haar rekening te nemen. Het zou sneu zijn voor de kinderen die geen werkboekjes hebben. Die worden toch door de anderen gepest, hoe klein ze ook zijn!

Op de crèche is men de kinderen aan het leren hoe gezond groenten en fruit is. Zo hebben zij een echte wortel, een kool, een aardappel en een tomaat als lesmateriaal. De ouders van de kinderen hebben deze groenten meegegeven en de kinderen mogen voelen en proeven hoe de groenten smaakt. Dit is écht een voortuitgang in het geven van onderwijs en wij zijn daar erg blij mee.

Het blijkt dat de overheid geld ter beschikking stelt aan de ouders om de kinderen van Hostad naar de crèche te laten gaan en de ouders kunnen de papieren voor deze bijdrage ophalen bij de crèche. De ouders krijgen dan geld om de school of de crèche te betalen. Deze zigeunergezinnen komen aan het begin van het schooljaar de formulieren ophalen. Klara, het hoofd van de crèche, geeft deze formulieren echter niet mee als zij van te voren al weet dat de kinderen toch niet naar de crèche komen. Dat geeft veel tumult en geruzie, maar Klara blijft voet bij stuk houden en geeft geen formulieren.

Het gevolg is, dat als deze kinderen niet eerst naar de kleuterklas gaan, maar direct naar de lagere school, zij een enorme achterstand hebben wat heel vervelend is.

Aan het einde van het gebouwtje is een klaslokaaltje waar een groepje kinderen zit van 7 jaar die nog nooit in een crèche (kleuterklas) of schoolklas zijn geweest. Deze kinderen zijn niet opgevoed, kennen geen manieren en zijn sociaal onvoldoende ontwikkeld. Zij hebben een enorme leerachterstand en zijn moeilijk te sturen. De kinderen zijn zó onopgevoed dat zij poepen en plassen in de tuin van de crèche. Zij zijn het immers niet gewend om op een vaste plaats hun behoeften te doen. Het is voor het onderwijzend personeel echt een crime om deze kinderen op te voeden en acceptabel gedrag bij te brengen. De eerste twee tot drie maanden van hun eerste schooltijd zal dan ook bestaan uit heropvoeding en pas later in het schooljaar gaan zij leren schrijven en lezen.

Inmiddels is het al bijna half drie en moeten wij snel naar de Middelbare School waar wij uitgenodigd zijn voor een lunch met Aranka, Ference, de directeur van de Middelbare School en alle anderen van onze teams. De lunch die wij aangeboden krijgen bestaat uit een kop Hongaarse soep, een stukje kip, koolsalade en een soort aardappelpuree. Héérlijk!

Nu direct door naar de Gemeente Saratani om de lijsten op te halen voor het uitreiken van de SOS-voedselbonnen aan de mensen van Hostad en Saratani zelf. Adél heeft de lijsten al klaar liggen en legt alle door haar gemaakte aantekeningen aan ons uit. Zij heeft de SOS-voedselbonnen van mensen die zijn overleden gegeven aan de oudste dochter of zoon, natuurlijk met een vermelding daarvan op de lijst en het ontvangstformulier. De SOS-voedselbonnen voor mensen die verhuisd zijn of werkzaam zijn in Hongarije hebben wij teruggekregen.

Mensen die niet op de lijst stonden waren boos omdat zij geen SOS-voedselbonnen kregen. Adél heeft hen verteld dat alléén mensen die een jaar lang in Saratani wonen, voedselbonnen krijgen. Mensen die inmiddels ergens anders wonen en alleen terugkomen om de voedselbonnen op te halen, krijgen die natuurlijk niet. Dat gaf veel onrust, maar Adél weet de menigte mensen op afstand en onder controle te houden. Knap werk van haar. Het voordeel van Adél is dat zij alle gezinnen kent en precies weet wat zij doen en waar zij uithangen en daardoor goed kan bepalen of mensen de bonnen wel of niet moeten hebben. Met haar maken wij de afspraak dat wij vóór september 2012 een aangepaste lijst krijgen van mensen die in oktober 2012 SOS-voedselbonnen nodig hebben. Bedankt Adél, je bent geweldig!

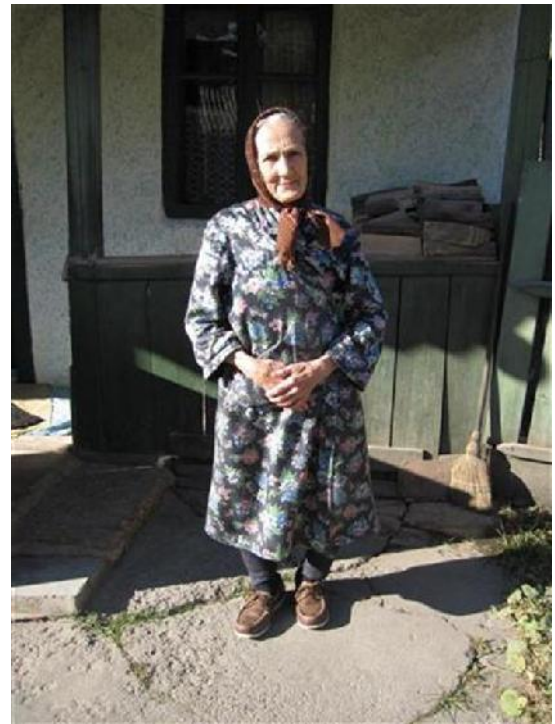
Na een warm afscheid gaan wij naar ons logeeradres en praten na met de andere teams over alles wat wij meegemaakt hebben. Een van de teams voelt zich niet zó prettig, zij hebben namelijk de winterdozen afgegeven bij de mensen op de Iliesi en hebben daar ouderen gezien die onder gebrekkige omstandigheden de winter door moeten. Dat is heel triest en zij hebben er geen vrede mee dat deze mensen nog geen SOS-voedselbonnen hebben gekregen. Er wordt besloten dat er iemand van de groep over drie weken teruggaat om alsnog voor deze ouderen een aantal SOS-voedselbonnen te brengen, zodat wij zeker weten dat er in de komende, zeer strenge winter, in ieder geval minder honger zal zijn voor deze oudjes.

Inmiddels zijn de SOS-voedselbonnen op zondag 6 november bij 90 gezinnen op de Iliesi bezorgd. Overal werden wij met open armen onthaald en veelal kregen wij de vraag of wij wat wilden drinken. Daar hebben wij stevast voor bedankt omwille van de tijd. De SOS-voedselbonnen worden met veel dankbaarheid in ontvangst genomen.

Bij alle gezinnen is gevraagd naar de CNP kaart en de gezinssamenstelling en of wij hen nog met andere zaken kunnen helpen. Maar zelfs bij gezinnen die er duidelijk niet florissant bij zitten wordt de behoefte aan dekens, schoenen of kleding pas na herhaald vragen met ja bevestigd.

Soms schamen de mensen zich om ook maar iets te vragen.

Namens al deze mensen willen wij de donateurs en sponsors van SOS heel hartelijk bedanken.

Bij een van de bezoeken die dag worden wij geconfronteerd met de dood van een werkpaard, het dier is tijdens het werk op zaterdag overleden. Binnen het gezin heerst een grote verslagenheid door dit dierbare verlies. Tevens ontstaat er een groot probleem bij het uitvoeren van het werk.

Immers zonder paard voor de wagen valt het werk weg en zijn er ook geen inkomsten meer mogelijk.

Dat betekent niet alleen geen brood op de plank, maar ook geen kans om het geld voor een nieuw paard terug te verdienen.

Gelukkig heeft de man in een ander dorp al een mooi sterk paard kunnen kopen met een gunstige financiële afspraak. In overleg met en met hulp van een Nederlandse sponsor kan hij eind november een groot deel afbetalen en kan hij daarna de rest zelf met werken verdienen en de verkoper afbetalen.

Over dit korte november bezoek hebben wij een goed gevoel.

Tijdens het uitwisselen van de ervaringen onderling, realiseerden wij ons dat wij al deze mensen blij hebben kunnen maken met de door u gedoneerde kleding, schoenen, dekens én financiële middelen.

Chapeau voor alle donateurs en heel hartelijk bedankt namens de mensen van Sovata en Sarateni.

Ook voor het komende jaar rekenen zij op u en op SOS.

Wij vragen u ons te blijven steunen en bedanken u uit de grond van ons hart.

Dit is het team van deze reis: Marry, Cees, Janny, Coby, Lia, Yvonne en Dan

Praktische tips voor hulpverlening

Bedrijven, instellingen, stichtingen en velen van u vragen ons:

"Wat kunnen wij naast een financiële steun en kleding donaties nog meer doen voor bijvoorbeeld de school- en crèche projecten van SOS?"

Naar aanleiding van deze vraag hebben wij een wensenlijst samengesteld met artikelen die voor de scholen én crèches en gezinsondersteuning heel erg belangrijk zijn. Het kan u wellicht helpen makkelijker een keuze te maken bij wat u nog meer zou kunnen betekenen voor de kinderen van Sovata en Sarateni in Roemenië.

WENSENLIJST

SCHOOL NR. 2 , ILIESI, PRAIDULUI en SARATENI

VOOR DE LAGERE SCHOLEN voor kinderen van 6 t/m 14 jaar:

Schriften	Vouwblaadjes (gekleurd) A4 en A5
Ballpoints (bijvoorbeeld met reclamenaam)	Kleurstiften
Potloden en linialen	Potloden en linialen
Puntenslijpers en scharen	Puntenslijpers en scharen
Knutselmaterialen	Pritt plakstiften

VOOR DE CRÈCHES voor kinderen van 3 t/m 5 jaar

Kleurboekjes	Puntenslijpers en scharen
Kleurtjes	Grote kralen om te rijgen
Vouwblaadjes	Crêpepapier

VOOR HET HYGIËNEPROJECT de aanvullingen voor de persoonlijke toiletta's:

Tandpasta	Hand zeep
Keukenhanddoekjes (nieuw)	Naagelknippers

VOOR HET PROJECT GEZINSHULP:

Zeep, tandpasta, tandenborstels, handdoeken, theedoeken, warme sokken, waxinelichtjes met houdertje, thee, oplos koffie, oplos chocolademelk, bouillonblokjes, cup a soup.

Het Kinderhuis van Broeder Csaba heeft behoefte aan:

600 paar sokken, nodig voor kinderen tussen de 3 en 18 jaar, schoonmaakmiddelen, wasmiddelen en bezems, dweilen, werkdoekjes, theedoeken en handdoeken.

Natuurlijk blijven ook financiële donaties zeer belangrijk.

Van de financiële donaties worden bijvoorbeeld in Roemenië zelf voor de lagere scholen werkboekjes, leesboeken in de Roemeense en Hongaarse taal en buiten speel attributen zoals schommel, wip en klimrek aangeschaft.

Voor 5 euro kan 1 SOS-voedselbon ter waarde van 20 RON worden aangeschaft wat een gezin in Sovata of Sarateni helpt in het levensonderhoud.

Wilt u uw hulp aan Stichting Ondersteuning Sovata verder uitbreiden, hebt u nieuwe contacten die wij van informatie kunnen voorzien of die willen sponsoren op welke manier dan ook, laat het ons weten:

Per brief of kaart aan:

S.O.S.

Postbus 282

2990 AG BARENDRECHT

Per email: info@stichtingsovata.nl

Telefonisch: Yvonne Willebrands 06 24 52 19 69

Coby Teuben 06 13 41 71 28

Dan Kleefkens 06 55 78 57 37